

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 301/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Bickom, Advokátska kancelária, Dukelská 972/7-3, Považská Bystrica, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6 Er 631/2014 z 21. januára 2015 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 CoE 60/2015 z 31. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný

súd“) sp. zn. 6 Er 631/2014 z 21. januára 2015 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoE 60/2015 z 31. marca 2015.

Namietaným uznesením z 21. januára 2015 okresný súd zamietol návrh sťažovateľa „na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na jej zastavenie“. Krajský súd následne namietaným uznesením z 31. marca 2015 rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ sa domáhal zastavenia exekúcie v časti nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 663,88 €. Svoj návrh odôvodňoval poukázaním na skutočnosť, že uvedený nárok vyplýva zo zmluvy o pripojení, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy, pričom ustanovenia o zmluvnej pokute predstavujú v tomto prípade neprijateľnú zmluvnú podmienku. Tento záver sťažovateľ argumentuje poukázaním na viacero rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré v obdobných prípadoch celkom jednoznačne neprijateľnosť takejto zmluvnej podmienky skonštatovali. Vychádza tiež z ustanovenia § 53 ods. 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), ktorý takúto podmienku „*ex lege vyhlasuje za neplatnú*“. Oprávnený teda podľa názoru sťažovateľa bol povinný „*zdržať sa používania takejto podmienky a uplatňovať takúto voči spotrebiteľovi v súdnom konaní, ktorým je aj prebiehajúce exekučné konanie*“.

Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, podľa ktorej „*je treba využiť všetky efektívne prostriedky ochrany spotrebiteľa, aby sa zvyšovala potrebná dôvera spotrebiteľov v trh a aby neprimerané postupy spotrebiteľov na trhu nezaťažovali*“. Právo domáhať sa ochrany pred neprijateľnými podmienkami má spotrebiteľ podľa názoru sťažovateľa aj v exekučnom konaní „*a to aj formou návrhu na vyslovenie exekúcie za neprípustnú podľa § 57 ods. 1 písm. g) a tiež ods. 2 Exekučného poriadku*“.

Okresný súd návrh sťažovateľa namietaným uznesením zamietol s poukazom na to, že tento namieta „*vecnú správnosť exekučného titulu*“. S týmto právnym posúdením sťažovateľ nesúhlasí a trvá na tom, že sa domáhal „*ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v zmysle § 2 a 3 OSP a to procesným inštitútom vo forme návrhu*“.

na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie“. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že konajúce všeobecné súdy mu „*ako spotrebiteľovi neposkytli súdnu ochranu vo forme zastavenia exekúcie, v ktorej je vymáhaný nárok z neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je neplatná a zakladá bezdôvodné obohatenie, čo vytvára absolútne neprijateľný protiprávny stav a je porušením ústavou a dohovorom zaručeného práva na súdnu ochranu“.* Rozhodnutia oboch konajúcich súdov tiež sťažovateľ označil za nedostatočne odôvodnené.

Sťažovateľ navrhol nálezom vysloviť porušenie svojich práv rozhodnutiami konajúcich súdov, tieto rozhodnutia zrušiť a priznať mu finančné zadostučinenie v sume 1 500 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh ústavný súd ustálil, že sťažovateľ bol platobným rozkazom okresného súdu z 12. novembra 2010, ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným 19. februára 2011, zaviazaný zaplatiť povinnému sumu 820,81 € s príslušenstvom. Okresný súd 15. augusta 2014 vydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ sa domáhal vyhlásenia exekúcie za neprípustnú a jej zastavenia v časti vymáhania sumy 663,88 €, keďže ide o zmluvnú pokutu, ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Okresný súd namietaným uznesením č. k. 6 Er 631/2014-23 z 21. januára 2015 návrh sťažovateľa zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa o veci rozhodoval krajský súd, ktorý uznesením č. k. 4 CoE 60/2015-40 z 31. marca 2015 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Podstata sťažnostných námietok sťažovateľa smeruje k tvrdeniu, že oba konajúce všeobecné súdy rozhodli v rozpore so zákonom, ako aj v rozpore so stabilizovanou judikatúrou súdov v obdobných veciach, keďže neprípustnosť exekúcie, a teda aj dôvod jej zastavenia vyplýva z neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá bola síce exekučným titulom judikovaná, avšak jej vymáhanie exekúciou nie je prípustné. Taktiež sťažovateľ namieta nedostatočnosť odôvodnenia oboch namietaných rozhodnutí.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením okresného súdu

Z čl. 124 a čl. 142 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. V citovanom článku ústavy je totiž zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom.

Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Vzhľadom na to, že na preskúmanie uznesenia okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu

Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia uviedol:

„K uvedenému súd prvého stupňa uviedol, že každý exekučný titul sa vyznačuje formálnou i materiálnou právoplatnosťou. Formálna právoplatnosť vykonávaného rozhodnutia znamená, že rozhodnutie už nie je preskúmateľné riadnymi opravnými prostriedkami, teda že žiadne opravné prostriedky už nemajú odkladný účinok. Materiálna právoplatnosť rozhodnutia vyjadruje, že medzi účastníkmi na ktorých sa právoplatnosť vzťahuje, sa nastolil kvalitatívne nový právny vzťah v podobe judikovaného nároku, o ktorom nemožno znova konať a ktorý je záväzný medzi účastníkmi a voči všetkým orgánom. Keďže je nepochybné, že povinný sa v exekučnom konaní domáha preskúmania vecnej správnosti exekučného titulu, pričom týmto nie je rozhodcovský rozsudok, ale platobný rozkaz Okresného súdu Považská Bystrica, súd prvého stupňa mal za to, že v exekučnom konaní nie je možné skúmať skutkové a právne závery, ku ktorým súd dospel pri vydaní predmetného platobného rozkazu. Po zhodnotení uvedených skutočností súd prvého stupňa dospel k záveru, že povinný nepreukázal existenciu žiadnej z okolností, ktoré by podľa § 57 ods. 1, ods. 2 Exekučného poriadku odôvodňovali zastavenie exekúcie, a preto súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie povinný. Namietal, že svojím návrhom sa domáhal, aby mu súd ako spotrebiteľovi poskytol ochranu

pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, a to tak, že vyhlási exekúciu za neprípustnú a zastaví exekúciu, ktorej podkladom je priznaný nárok z takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky. Rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím je daný dôvod odvolania v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., a tiež súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. Povinný namietal, že sa nedomáhal preskúmania vecnej správnosti exekučného titulu. Podaným návrhom sa domáhal ako spotrebiteľ ochrany práva pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v zmysle § 2 a § 3 O. s. p., a to procesným inštitútom vo forme návrhu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie. V danej veci si oprávnený z takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je absolútne neplatná, uplatňuje právo na zaplatenie a to formou výkonu rozhodnutia v exekučnom konaní. Takéto konanie je v priamom rozpore so zákonom, ustálenou judikatúrou a v neposlednom rade aj právom EÚ. S poukazom na znenie § 57 ods. 1 písm. g) EP povinný navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril oprávnený. Uviedol, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa považuje za vecne správne a vydané v súlade so zákonom.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v rozsahu a dôvodov podaného odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. Dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdiť ako vecne správne. Účelom exekučného konania je nútená realizácia vykonaná zásahom do absolútnych majetkových práv povinného, ktorá sa uskutočňuje za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi, s cieľom uspokojiť pohľadávku oprávneného, ktorá mu bola priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu. Na druhej strane je nevyhnutné, aby exekučné právo zabezpečovalo ochranu povinného i práva tretích osôb pred nadmernými a neopodstatnenými zásahmi vykonanými prostriedkami núteného výkonu rozhodnutí. Spojenie týchto základných postulátov znamená, že exekučné konanie sa môže vykonávať len na uspokojovanie skutočne existujúcich práv, len za podmienok a spôsobmi, ktoré určuje zákon, iba v rozsahu, ktorý postačuje na uspokojenie oprávneného, a výlučne z majetku povinného. Porušenie ktoréhokoľvek z týchto princípov uplatňujúcich sa v exekučnom práve spôsobuje neprípustnosť exekúcie (úplnú alebo čiastočnú). Materiálnym

predpokladom každej exekúcie je vykonateľné rozhodnutie. Len takéto rozhodnutie pripúšťa vykonávanie exekúcie.

Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa ani v jednej z odvolateľom namietaných okolností. Povinný v podanom návrhu na zastavenie exekúcie, rovnako ako aj v podanom odvolaní, namietal skutočnosť, že vykonávaná exekúcia je v časti vymáhania nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 663,88 Eur neprípustná a sú dané dôvody na jej zastavenie, nakoľko uplatnené zmluvné pokuty sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami, obsiahnutými v spotrebiteľských zmluvách uzatvorených medzi oprávneným ako dodávateľom a povinným ako spotrebiteľom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že exekučným titulom je v danej veci platobný rozkaz Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 3Ro/218/2010 zo dňa 12. 11. 2010, právoplatný a vykonateľný dňa 19. 02. 2011, ktorým bola uložená povinnosť odporcovi – povinnému zaplatiť navrhovateľovi - oprávnenému v lehote 15 dní od doručenia platobného rozkazu sumu 940,81 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 31. 07. 2009 do zaplatenia a nahradil mu trovy konania vo výške 56,- Eur alebo aby v tej istej lehote podal na tomto súde odpor. Z uvedeného vyplýva, že platobný rozkaz Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 3Ro/218/2010 zo dňa 12. 11. 2010, právoplatný a vykonateľný dňa 19. 02. 2011, je riadnym exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 1 Exekučného poriadku.

Odvolací súd dodáva, že v exekučnom konaní exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Súd nie je vo vykonávacom konaní oprávnený skúmať vecnú správnosť právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Nakoľko povinný nevyužil možnosť podať opravný prostriedok proti platobnému rozkazu Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 3Ro/218/2010 zo dňa 12. 11. 2010, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 19. 02. 2011, a stal sa exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 1 Exekučného poriadku. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že dôvody, pre ktoré súd zastaví exekúciu sú uvedené v § 57 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Súdom nebola zistená žiadna z okolností, ktorá by podľa § 57 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku odôvodňovala zastavenie exekúcie. Postup súdu prvého stupňa, ktorý

zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie bol preto z vyššie uvedených dôvodov správny.“

V citovanej časti odôvodnenia rozhodnutia krajský súd zaujal stanovisko k zásadným odvolacím námietkam sťažovateľa, ako aj k zásadnej argumentácii okresného súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad uskutočnený krajským súdom v spojení s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa názoru ústavného súdu v namietanom uznesení krajský súd síce stručne, avšak dostatočne určito a jednoznačne interpretoval dotknutú právnu úpravu a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť argumentačných námietok sťažovateľa. Krajský súd dostatočne odpovedal na ťažiskové dovolacie argumenty sťažovateľa týkajúce sa jeho návrhu na zastavenie exekúcie s ohľadom na jej neprípustnosť, pričom jeho závery boli založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a zároveň postačujúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany krajského súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenie jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na judikatúru súdov vo vzťahu k uplatňovaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky v exekučnom konaní, ústavný súd konštatuje, že ani z tejto judikatúry, rovnako ako z relevantných ustanovení Exekučného poriadku v znení účinnom v čase rozhodovania krajského súdu nevyplýva možnosť exekučného súdu preskúmať z materiálneho hľadiska exekučný titul. Výnimkou je rozhodcovský rozsudok. Relevantným prostriedkom obrany proti platobnému rozkazu, ktorým sa priznalo oprávnenému právo z neprijateľnej zmluvnej podmienky, bol v prvom rade odpor podľa § 172 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom v čase rozhodovania okresného súdu. Sťažovateľ mal tiež možnosť využiť proti platobnému rozkazu mimoriadny opravný prostriedok v podobe návrhu na obnovu konania. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že zákonodarca reflektoval vývoj judikatúry domácich súdov aj Súdneho dvora Európskej únie, pokiaľ ide o možnosti obrany spotrebiteľa aj na úrovni prebiehajúceho exekučného konania, čo sa premietlo do znenia exekučného poriadku účinného od 1. apríla 2017. Aj po týchto zmenách však exekučný súd je povinný zamietnuť návrh na vykonanie exekúcie, ak bol exekučný titul vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietat' alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, a existencia neprijateľnej podmienky má vplyv na vymáhaný nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou [§ 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku v znení neskorších predpisov]. V prípade sťažovateľa však možnosť namietat' neprijateľnú podmienku existovala, a to práve prostredníctvom odporu proti platobnému rozkazu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd v zmysle § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017